

Привечеръ Пенчо видѣ срѣдъ морето нѣщо бѣло. Колкото повече приближаваха нататъкъ ластовичкитѣ, толкозъ по-ясно се виждаха бѣлитѣ скали на единъ островъ. Ето, Пенчо забеляза дори и дървета край скалитѣ.

— Това е голѣмъ островъ срѣдъ морето, — каза на Пенчо ластовичката му. — Ще починемъ на него нощесъ и утре рано, преди изгрѣвъ слънце, пакъ ще трѣгнемъ.

А следъ това ластовичкитѣ започнаха да слизатъ по лека, по лека все по-ниско... Ето дърветата вече се виждаха ясно... Виждаха се далече тамъ нейде и кжщи.

Следъ малко едни ластовички почнаха да кацатъ по дърветата. И Пенчовата ластовичка се отправи къмъ едно по-ниско дърво и извика:

— Дръжъ се здраво, Пенчо!...

И кацна на върха на дървото и каза:

— Ха, сега слѣзъ по лека отъ отъ гърба ми... На това дърво има хубави сливи... Ако си гладенъ, хапни си.

Пенчо не чака да го подканятъ втори пжтъ. Той бѣше и гладенъ и жаденъ. Откъсна една хубава синя слива и заеде... И какъвто бѣше малъкъ сега, той едвамъ можа да изяде половинката отъ сливата... Следъ това Пенчо се намѣсти между клонитѣ на дърветата и се приготви да спи. Скоро се стъмни и Пенчо заспа дълбоко...

Заспа и засънува майка си и татка си... Майка му го търсѣше и плачеше. Татко му се сърдѣше и се заканваше да го пребие, като го намѣри...

Търсѣха го и другаритѣ му... Всички плачеха за него. И Пенчо заплака... И плака дълго време той...

(Продължава въ книжка трета)

Александъръ Спасовъ

